

A JESÚS UNA DONA LI GUANYA LA PARTIDA

per ROSER CAMINAL HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Estem tan avesats a la tendresa de Jesús, que podem fàcilment endolcir i justificar l'escena d'avui perquè parar-hi esment provoca més aviat dolor i perplexitat.

Estem en el capítol 15 de l'evangeli de Mateu, pràcticament a la meitat del seu relat. Hem sentit tot el sermó de la muntanya: essència del seu missatge de misericòrdia. Hem vist trobades miraculoses amb els exclosos de la religió jueva: els leprosos, les dones, el fill d'un centurió, etc. I en tot això apareix la perícopa d'avui. El menyspreu que es respira és paralitzant. En quantes ocasions Jesús respon a la demanda que se li fa, sense libacions i pràcticament en un tres i no res?

Avui estem davant un diàleg llarg i tens, corroborat pels seus deixebles, als quals gairebé, com sempre, els molesta que la gent s'apropi a Jesús per demanar-li ajuda.

El crit incontenible de la dona suggereix la magnitud de la seva desgracia i cau en el buit.¹ Jesús calla, no li fa cas i segueix com si no l'hagués sentida. Els deixebles es fan forts en la seva falta de sensibilitat: «Fes-la marxar: no fa més que cridar darrere nostre». Queden lluny les paraules d'Isaïes: «¿Pot oblidar-se una mare del seu infantó, pot deixar d'estimar el fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna l'oblidés, jo mai no t'oblidaria». Les paraules de Jesús com l'espasa de Dàmocles expressen el voler de Déu i la missió de Jesús que no dona possibilitat a la discussió, ni a l'error: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes d'Israel».

Res no atura la dona, la qual, reconeixent Jesús com a Senyor, continua la seva demanda: ajuda'm, és a dir, ajuda la meva filla. Potser Jesús tenia un mal dia, els fariseus l'havien volgut posar entre l'espasa i la paret; potser estava cansat, però va continuar desafortunat: «No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets». Les contrarietats però, no són obstacle insalvable per a aquells que estimen, per aquelles que es deixen portar per la intuïció fonda d'estar on han d'estar, davant de qui s'ha d'estar.

No sabem perquè Mateu ha canviat el relat original deixant tan malament al Mestre. Per què té un final feliç? Per què Jesús s'ha deixat tocar, en les seves entranyes, per les entranyes d'una dona?

Avui, com Maria a Canà, la cananea, que té per nom mare-sofrent, ha guanyat la partida. Maria va retornar l'alegria als nuvis, gràcies a Jesús i a pesar d'ell; la mare-sofrent avui ha guanyat la partida retornant la vida i la dignitat a la seva filla, gràcies a Jesús i a pesar d'ell.

Segons Ulrich Luz,² el text avui recobriria la seva força si una comunitat estigués disposada a identificar-se amb els fariseus i lletrats, d'on va partir Jesús, i no tant identificant-se amb la cananea; perquè l'Església existeix, segons aquest text, allà on Déu respon a la fe de les persones, allà on hi ha cercadors i no on es manté una institució en lloc seu.

¹ Ulrich Luz, *El evangelio según san Mateo*, Salamanca: Sigueme 2001, p. 570.

² *Ibid.*, 574.